

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet (Danske Klassikere)

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 28. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-drachmann14valshoot-idm140708764578448.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

Treuga Dei.

Selv oprevet i en Tid,
som med Slangens Tand opriver
Slægten delt i Tvivl og Strid -
her mit Lejdebrev jeg skriver:
Jeg var mindre stor end lang;
Slangen fik jeg ikke dræbt,
men mod Skønhed har jeg stræbt,
og mit Blod flød i min Sang.

Hvem er vi fra denne Tid?
Svøbtes Glutten under Skæmten -
nej, ved Barmen stræng og hvid
lagdes den, til Klokkers Klemten.
Fejde-Klokker, Vagt mod Vagt,
Bryllup under Sværdes Kryds,
og det dødsens-bange Kys:
da blev Barnets Spire lagt!

29

Sidste Kys og sidste Ord!
til sin Vagt den Brudgom haster,
Døden ganger paa hans Spor
og sin Slynge om ham kaster.
Fældet - savnet; elsket - glemt;
taarevædet Brudeseng,
og en Vugge for en Dreng
svøbt og døbt til Klokkers Klemt!

Ve! det gælder Dig og mig.
Giv Asyl med Stormes Læ i,
Rast og Ro paa Stridens Vej;
Treuga Dei! Treuga Dei!
Klærk og Kriger, Store, Smaa:
Næven op mod Himlens Gud!
trygl ham, tru ham, skrig det ud:
Guds-Fred! førend vi forgaa!

Treuga Dei for de Smaa,
dem i Aanden, dem af Kroppen -
for de »lykkelige Faa«,
som med Sved maa væрге Toppen!
Var jeg mere stor end lang,
skulde selv jeg Fejden dræbt:
ak, mod Skønhed har jeg stræbt,
og et Nød-Skrig blev min Sang!